

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΔΟΔΕΙΚΤΗΣ

Μία φωτεινή μορφή τῆς σύγχρονης Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἑβραϊκῆς καταγωγῆς Νικόλαος Στάικχαρντ. Διδάκτορας τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου μέ μετεκπαίδευση σέ Γαλλία καί Ἀγγλία, ἀρχίζει νά γνωρίζει τήν Ὁρθοδοξία μέσα ἀπό τά κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρνεῖται νά συνεργαστεῖ μέ τό ὀλοκληρωτικό καθεστῶς τῆς πατρίδας του παρά τίς τιμές πού τοῦ ὑπόσχονται. Τό 1958 καταδικάζεται σέ καταναγκαστικά ἔργα. Στή φυλακή, ὅπου θά μείνει γιά ἐξήμισυ χρόνια, ἀποφασίζει νά βαπτιστεῖ κάτω ἀπό τήν μύτη τῶν δεσμοφυλάκων στίς 15 Μαρτίου 1960 ἀπό ἐπίσης κρατούμενο ἱερομόναχο μέ μιά κανάτα νερό - ὅσο κατάφεραν νά μαζέψουν ἀπό τό νερό πού ἔπιναν οἱ κρατούμενοι. Ὑπομένει βασανιστήρια, πείνα, ζωή κρατητηρίου. Συχνά παίρνει ἐθελοντικά τήν θέση κρατουμένων πού δέν μποροῦν νά ἐργαστοῦν. Στήν φυλακή ἀνακαλύπτει τόν «πλησίον» ὄχι θεωρητικά, μέ ὠραία λόγια, ἀλλά στήν πράξη. Γράφει:

«Δέν πρέπει νά περιοριζόμαστε σέ κούφια λόγια, θεωρώντας πώς οἱ φτωχοί καί πονεμένοι ὑπάρχουν μόνο στή φαντασία μας, ἀλλά πρέπει **ΝΑ ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ**, τόν διπλανό μας, αὐτόν πού ὑποφέρει μπροστά μας καί περιμένει **ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ** νά τόν συμπονέσουμε. Δέν εἶναι κακό νά θέλεις γενικά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητας καί νά μιλάς γιά τό δίκαιο τῶν φτωχῶν καί τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτό ὅμως εἶναι τό εὔκολο.

»Τό δύσκολο εἶναι νά μεταφέρεις τόν παράλυτο συγκρατούμενό σου στήν τουαλέτα τῆς φυλακῆς, νά δώσεις στόν ἄρρωστο φυλακισμένο, πού δέν μπορεί νά κατέβει

ἀπό τό κρεβάτι του, αὐτό πού θά σοῦ ζητήσῃ, νά ὑπομείνεις τό ροχαλητό τοῦ διπλανοῦ σου χωρίς νά τόν ξυπνήσεις, νά μὴν ἀποπάρεις αὐτόν πού κατουράει στήν караβάνα τήν νύχτα, καί νά ἀκοῦς ὑπομονετικά τόν ἀνυπόφορο πού δέν σταματάει νά διηγεῖται τίς δυστυχίες καί τόν πόνο του.

»Τόν διπλανό μας πρέπει νά βοηθήσουμε, αὐτόν πού εἶναι γεμάτος πληγές, καί ἴσως κουσούρια, αὐθάδεια, ἀχαριστία, βρωμιά, πείσμα, ἀπαιτήσεις, αὐτόν πού τίποτε δέν τόν εὐχαριστεῖ, αὐτόν πού τό καλό πού τοῦ κάνουμε σίγουρα θά τό δεῖ μέ μνησικακία καί εἰρωνεία, ἂν δέν μάς βρῖσει κι ἀπό πάνω!»

Πρὶν ἀποφυλακιστεῖ κάνει τόν ἀπολογισμό του:

«Μπήκα στή φυλακή τυφλός καί βγαίνω μέ τά μάτια ἀνοιχτά. Μπήκα κακομαθημένος καί βγαίνω γιατρεμένος ἀπό νάζια καί καμώματα. Μπήκα νευρικός καί εὐέξαπτος, εὐαίσθητος γιά σαχλαμάρες, βγαίνω ἀπαθής. Πρὶν μπῶ ὁ ἥλιος καί ἡ ζωὴ δέν μοῦ ἔλεγαν τίποτε. Τώρα ξέρω νά ἀπολαμβάνω τήν νοστιμιὰ μιᾶς φέτας ψωμιοῦ, ὅσο μικρὴ κι ἂν εἶναι. Βγαίνω καί νιώθω φίλος μέ ὄλους: καί μέ αὐτούς πού μέ ἀγαποῦν, καί μέ αὐτούς πού μέ μισοῦν». (Μητροπολίτου Ἀργολίδος Νεκταρίου, Ἐφηβεία, ἐκδ. Ἐπιστροφή, 2015, σελ. 340-343, ἐπιλογές).

Στίς 16 Αὐγούστου 1980 κείρεται μοναχός στό μοναστήρι τῆς Ροχίας στή Ρουμανία. Στίς 29 Μαρτίου 1989 ἡ κουρασμένη καρδιά του σταμάτησε νά χτυπάει.

«Ὅταν μιλοῦσε γιά τήν συνάντηση Θεοῦ καί ἀνθρώπου ἄρχιζε πάντα μέ τά λόγια: **«Ὅταν ὁ Θεός ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πλένει τά πόδια»!...**

Ἀρχιμ. Β.Λ.

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΜΙΛΑΕΙ Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ;

«Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς,... ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ... Ἐὰν πιστεύατε στὸν Μωυσῆ, θὰ πιστεύατε σὲ μένα. **Περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν**» (Ιω. 5, 39-46). Χωρὶς περιστροφὴς ὁ Χριστὸς ξεκαθαρίζει μιὰ γιὰ πάντα ὅτι οἱ **Γραφεὲς** ἔχουν ὡς ἀντικείμενο τὸ πρόσωπό του. Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ὁμιλεῖ γιὰ Γραφεὲς, ἐννοεῖ τὴν **Παλαιὰ Διαθήκη**, ἐφόσον μόνο αὐτὴ ὑπῆρχε τότε. Ὁ Μωυσῆς λοιπὸν καὶ οἱ λοιποὶ προφῆτες δείχνουν σταθερὰ καὶ ἀταλάντευτα πρὸς μιὰ καὶ μόνο κατεύθυνση, πρὸς ἓνα καὶ μοναδικὸ πρόσωπο, πρὸς τὸν προσδοκώμενο Μεσσία, τὸν εὐλογημένο ἐρχόμενο «ἐν ὀνόματι Κυρίου» (βλ. ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, ἀρ. φ. 410, Σεπτ. 2017).

Τὴν πίστη αὐτὴ καὶ προσδοκία τοῦ Ἰσραὴλ ἐκφράζει, ἐπικροτεῖ καὶ ἐπισφραγίζει ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἐπικυρώνει ἔτσι πανηγυρικὰ τὸν προεισαγωγικὸ χαρακτήρα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὅτι δηλ. εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀποκαλύπτει σταδιακὰ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου (Θεῖα Οἰκονομία), ὀδηγώντας καὶ παιδαγωγώντας τοὺς ἀνθρώπους στὸ νὰ ἀποδεχθοῦν τὸν Χριστό. «Γνωρίζω, λέγει ἡ Σαμαρείτιδα Φωτεινὴ στὸν Χριστό, ὅτι **Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ Ἐκεῖνος**, θὰ μᾶς εἰπεῖ τὰ πάντα. Τῆς λέγει ὁ Χριστός: **Ἐγὼ εἰμι** (ὁ Μεσσίας), ποὺ μιλάω τώρα μαζί σου» (Ιω. 4, 25-26).

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη δηλαδὴ εἶχε ἀποβῆ γιὰ τὴ Σαμαρείτιδα «**παιδαγωγὸς εἰς Χριστόν**» (Γαλ. 3, 24). Καὶ ὁ Χριστὸς ταυτίζει τὸν ἑαυτό του μὲ τὸν Μεσσία ποὺ προαναγγέλλεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ὅλοι οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἐπιβεβαιώνουν ρητὰ, ὅτι στὸ πρόσω-

πό του ἐκπληρώνονται «**πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωυσέως καὶ Προφῆταις καὶ Ψαλμοῖς περὶ αὐτοῦ**» (Λουκ. 24, 44). Γι' αὐτὸ ἡ κάθε ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ ἐπισφραγίζεται μὲ φράσεις, ὅπως: «**Οὕτω γέγραπται**», «ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ», «οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ», «τότε ἐπληρώθη τὸ ρηθὲν ὑπὸ τῶν προφητῶν», κ. λ. π.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ποὺ ἐνεργεῖ τὸ σχέδιο τῆς Θεῖας Οἰκονομίας. Ὅσα προανήγγειλε ὡς (ἄσαρκος) Λόγος τοῦ Θεοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, τὰ ἐκπληρώνει ὡς ἔνσαρκος Λόγος (Θεάνθρωπος) στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἡ ἀμετακίνητη θέση τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ ἀτράνταχτη πίστη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅτι «**ὁ πάλαί τῷ Μωσεὶ συλλαλήσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων**», λέγοντας «**ἐγὼ εἰμι ὁ ὼν**», εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἀνέλαβε κατόπιν ἐπάνω του «**τὴν ἀνθρωπίνην οὐσίαν**» (=σαρκώθηκε) καὶ διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἐργάσθηκε τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Θεὸς ποὺ κηρύττεται στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ Κύριος, ὁ ὼν (ὁ Γιαχβὲ τῶν Ἑβραίων), εἶναι ὁ μετὰ ταῦτα φανερούμενος Τριαδικὸς Θεὸς τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ ἰδιαίτερος ὁ σαρκωθείς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸ εἶδαν οἱ προφῆτες, αὐτὸ δίδαξαν οἱ ἀπόστολοι, αὐτὸ παρέλαβε ἡ Ἐκκλησία. «**Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων**».

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς διασφαλίζει τὸ κῦρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διακηρύττοντας μὲ τρόπο ποὺ δὲν ἐπιδέχεται παρερμηνεῖς, ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ καταργήσει «**τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας**», ἀλλὰ μόνο νὰ προσθέσει ὅ,τι λείπει. Αὐτὸς ποὺ εἶχε δώσει τότε τὸ γάλα, προσθέτει τώρα τὴ στερεὰ τροφή. Ὁ νόμος ποὺ ἦταν τὸ μέτρο γιὰ τὶς δυνατότητες τοῦ τότε ἀνθρώπου, παραμένει τὸ θεμέλιο, πάνω στὸ ὁποῖο χτίζει τώρα τὸ ὑπόλοιπο οἰκοδόμημα, καλώντας στὴν τελειότητα, σὲ αὐτὸ

Αμερικανικό Κολλέγιο Παιδιάτρων
ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΦΥΛΟΥ

1. Η ανθρώπινη σεξουαλικότητα είναι ένα αντικειμενικό βιολογικό δυαδικό γνώρισμα: Τά χρωμοσώματα «ΧΥ» και «ΧΧ» είναι γενετικοί δείκτες του άρσενικοῦ και θηλυκοῦ ἀντιστοίχως - και ὄχι γενετικοί δείκτες κάποιας διαταραχῆς. Ὁ κανόνας τοῦ ἀνθρώπινου σχεδιασμοῦ εἶναι νά συλλαμβάνεται εἴτε ὡς ἄρσενικό εἴτε ὡς θηλυκό. Ἡ ἀνθρώπινη σεξουαλικότητα εἶναι δυαδική ἐκ φύσεως μέ προφανῆ στόχο τήν ἀναπαραγωγή και ἀνθήση τοῦ εἴδους μας. Αὐτή ἡ ἀρχή εἶναι αὐταπόδεικτη.

2. Κανείς δέν γεννιέται μέ κοινωνικό φύλο. Ὅλοι γεννιοῦνται μέ ἕνα βιολογικό φύλο. Τό κοινωνικό φύλο (ἐπίγνωση και αἴσθηση τοῦ ἑαυτοῦ μας ὡς ἄρσενικό ἢ θηλυκό) εἶναι μία κοινωνιολογική και ψυχολογική ἔννοια· ὄχι ἀντικειμενική βιολογική ἔννοια...

3. Ἡ πεποίθηση ἑνός ἀτόμου ὅτι αὐτός ἢ αὐτή εἶναι κάτι πού δέν εἶναι, στήν καλύτερη περίπτωση χαρακτηρίζεται ὡς σημάδι μπερδεμένης σκέψης. Ὅταν ἕνα κατά τά ἄλλα ὑγιές βιολογικά ἀγόρι πιστεύει ὅτι εἶναι κορίτσι ἢ ἕνα κατά τά ἄλλα ὑγιές βιολογικά κορίτσι πιστεύει ὅτι εἶναι ἀγόρι, ὑπάρχει ἕνα ἀντικειμενικά ψυχολογικό πρόβλημα πού ἐντοπίζεται στό μυαλό και ὄχι στό σῶμα και θά πρέπει νά ἀντιμετωπίζεται ἔτσι....

4. Ἡ ἐφηβεία δέν εἶναι ἀσθένεια και ἡ λήψη ὁρμονῶν πού τή μπλοκάρουν

μπορεῖ νά εἶναι ἐπικίνδυνη. Ἀναστρέψιμες ἢ ὄχι, οἱ ὁρμόνες πού μπλοκάρουν τήν ἐφηβεία προκαλοῦν μία κατάσταση νοσηρότητας -τήν ἀπουσία τῆς ἐφηβείας- και ἀναστελλοῦν τήν ἀνάπτυξη και τήν γονιμότητα σέ ἕνα προηγουμένως βιολογικά ὑγιές παιδί.

5. Σύμφωνα μέ τό ἐργαλεῖο μέτρησης τῆς Ἀμερικανικῆς Ψυχιατρικῆς Ἑταιρείας (DSM-V), τό 98% τῶν ἀγοριῶν μέ διαταραχή ταυτότητας φύλου και τό 88% τῶν κοριτσιῶν μέ διαταραχή ταυτότητας φύλου τελικά ἀποδέχονται τό βιολογικό τους φύλο ἀφοῦ περάσουν μέ φυσιολογικό τρόπο τήν ἐφηβεία...

6. Τά παιδιά προεφηβικῆς ἡλικίας πού χρησιμοποιοῦν ὁρμόνες πού μπλοκάρουν τήν ἐφηβεία γιά νά ὑποδυθοῦν τό ἀντίθετο φύλο θά χρειασθοῦν ὁρμόνες διασταύρωσης φύλου σέ προχωρημένη ἐφηβεία. Ὁ συνδυασμός αὐτός ὁδηγεῖ σέ μόνιμη στειρότητα...

7. Τά ποσοστά αὐτοκτονιῶν εἶναι 20 φορές ὑψηλότερα σέ ἐφήβους πού χρησιμοποιοῦν ὁρμόνες διασταύρωσης φύλου και ὑποβάλλονται σέ ἐγχείρηση ἀλλαγῆς φύλου, ἀκόμη και στή Σουηδία, ἡ ὁποία ἀνήκει στίς χῶρες μέ τούς περισσότερους δηλωμένους LGBTQ (λεσβίες, ὁμοφυλόφιλους, ἀμφιφυλόφιλους, τρανσέξουαλ, διαφυλικούς)...

8. Τό νά κάνεις τά παιδιά νά πιστεύουν ὅτι μιά ζωή χημικῆς και χειρουργικῆς μίμησης τοῦ ἀντίθετου φύλου εἶναι φυσιολογική και ὑγιῆς συνιστᾶ κακοποίηση παιδιοῦ...

(Ἰανουάριος 2017-
www.ACPeds.org)

← πού ὁ πρὸ Χριστοῦ ἄνθρωπος ἀδυνατοῦσε νά φτάσει. Δέν καταργεῖ, συμπληρώνει.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀδιαμφισβή-

τητος ἐσωτερικὸς κρῖκος τῶν δύο Διαθηκῶν, τὸ ἐνιαῖο διαχρονικὸ περιεχόμενον τῆς μᾶς Ἁγίας Γραφῆς.

Πρωτ. Α. Μ.

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

«Στό τρόλλεϋ μπαίνει μιά οικογένεια, πατέρας, μητέρα, και παιδί, αγοράκι περίπου δέκα χρονών. Η μητέρα υπερπροστατευτική και αγχώδης: “Μήν πέσεις, πρόσεχε, κάθισε μέ τόν πατέρα σου”. Κάθησαν. Η μητέρα αναρωτιέται φωνακτά πού θά κατέβουν. Λέει ο πατέρας: “Ξέρω, ξέρω”. Η μητέρα όμως σηκώνεται πηγαίνει κοντά στον οδηγό και ρωτάει πού θά κατέβουν. Ο πατέρας ψιθυρίζει στό αυτί του παιδιού: “Άχρηστη ή μητέρα σου!”. Τό επαναλαμβάνει δυό φορές. Η μητέρα επιστρέφει στή θέση της και τό παιδί λέει: “Μαμά, ο μπαμπάς σέ είπε άχρηστη”. Ο πατέρας ψιθυρίζει στό αυτί του παιδιού: “Καλά, όλα πρέπει νά τά λές έσύ;”» (άπό τό περιοδ. «Κόσμος τής Έλληνίδος», Ήβης Σταυροπούλου, ‘Μιά σύγχρονη οικογένεια’).

Άπό τό παραπάνω και άπό άπειρα παρόμοια παραδείγματα μπορεί νά αξιολογήσει κανείς τήν ποιότητα των σχέσεων των γονέων μεταξύ τους και μέ τά παιδιά τους. Φυσικά, δέν είναι άρκετό άπλως νά μήν έχουμε περιστατικά έκρηκτικής βίας και ίσως τραυματισμών στίς οικογένειες. Καί σέ ήπιες καταστάσεις αντίθέσεων, ούτε οί γονείς είναι ευτυχισμένοι, ούτε τά παιδιά μεγαλώνουν σέ υγιές πνευματικό περιβάλλον.

Είναι αυτονόητο ότι τά παιδιά δέν λαχταράνε τόσο χάδια και δώρα άπό τους γονείς, όσο τό νά βλέπουν τους γονείς τους δεμένους μέ βαθειά αγάπη. Αυτό είναι τό μεγαλύτερο δώρο - ίσως και τό άκριβότερο - δώρο των γονιών πρός τά παιδιά.

Τά παιδιά, άκόμη και τά νήπια πού δέν μπορούν άκόμα νά μιλήσουν, διαισθάνονται ... άπό μακριά και τήν πιό μικρή παγωνιά πού δημιουργείται στίς σχέσεις των γονιών τους. Καί αυτό τους προκαλεί - στήν καλύτερη περίπτωση - ... τρόμο!!!

Ο σύγχρονός μας άγιος Παΐσιος ό

Άγιορείτης επισημαίνει χαρακτηριστικά:

«Πολλοί γονείς μαλώνουν μπροστά στα παιδιά και τους δίνουν άσχημα μαθήματα. Τά καημένα τά παιδιά θλίβονται. Αρχίζουν μετά οί γονείς, για νά τά παρηγορήσουν, νά τους κάνουν όλα τά χατήρια. Έτσι τά παιδιά μεγαλώνουν μέ νάζια και καμώματα και ύστερα, άν δέν μπορούν οί γονείς νά τους δώσουν ό,τι τους ζητούν, μπορεί νά φτάσουν νά τους άπειλοϋν ότι θά ... αυτοκτονήσουν!

»Συχνά τά παιδιά γίνονται άνυπάκουα και φέρονται άσχημα, επειδή βλέπουν άσχημες σκηνές ή άκούνε άσχημα λόγια μέσα στό σπίτι. Άν σέ κάποιο θέμα οί γονείς έχουν ο ένας διαφορετική γνώμη άπό τόν άλλον, ποτέ νά μήν εκφράζουν τήν διαφωνία τους μπροστά στα παιδιά, για νά μή τό εκμεταλλεύεται ο πονηρός. Ποτέ ο ένας άπό τους γονείς νά μή χαλάει τόν λογισμό των παιδιών για τόν άλλο. Άκόμη κι άν ο ένας φταίει, ο άλλος νά τόν δικαιολογεί στα παιδιά.

»Όταν τά παιδιά βλέπουν τους γονείς τους νά έχουν αγάπη μεταξύ τους, νά έχουν σεβασμό, νά φέρονται μέ σύνεση, νά προσεύχονται κλπ., τότε αυτά τά τυπώνουν στήν ψυχή τους. Γι’ αυτό λέω ότι ή καλύτερη κληρονομιά πού μπορούν νά αφήσουν οί γονείς στα παιδιά τους είναι νά τους μεταδώσουν τήν δική τους εϋλάβεια».

(Οικογενειακή Ζωή, Γ. Ησυχαστήριον Ευαγγελιστού Ιωάννου του Θεολόγου, Σουρωτή, σελ. 95-96).

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Γ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Εκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσιδής*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2017* Αρ. Φύλλου 411* Έτος ΛΖ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

